

Karjalaisten laulu

**1. Suloisessa Suomessamme
oisko maata armaampaa,
kuin on kaunis Karjalamme,
laulun laaja kotimaa!
:,: Lauluna sen kosket
kuohuu,
järven aallot loiskuaa,
säveleitä salot huokuu,
ikihongat humajaa. :,:**

2. Perintönä laulun juuret
meill' on entisajoilta,
jolloin kaikki toimet suuret
laulun tehtiin mahdilla,
jolloin meidän kankahilla
taitomiehet askaroi,
nuotioilla nokisilla
ongelmoita askaroi.

3. Yli Suomenniemen vielä
maine kuulu kulkevi,
kuinka Väinön kannel siellä
koko luonnon lumosi;
kuinka Seppo taitoniekka
Sammon kirjokannen loi,
tahi Kaukomielen miekka
sota-innoin salamoi.

**4. Ei oo meillä rikkautta
eikä maamme viljavaa,
vaan on laulun runsautta,
kylvämättä kasvavaa;
:,: sit' ei pane Idän halla
eikä Pohjan pakkaset,
se ei sorru sortamalla,
sitä ei lyö rakehet. :,:**

5. Kyll' on kansa Karjalankin
monet kovat kokenut,
väkivallan raaimmankin
iskut tuimat tuntenut;
kestänyt on sodan pauhut,
sorrot vuosisatojen,
sodan pauhut, vainon kauhut,
kolkot vuodet katojen.

6. Mutta meiltä laulun mahti
mennyt maan ei rakohon,
säveleiden sorja tahti
viel ei vierryt pakohon.
Josko murhe mieltä painaa
tahi riemu kohottaa,
laulu, soitto, meiltä aina
yhtä herkäst' irtoaa.

**7. Kansa vaino Suomeamme
kovin kourin koittelee,
silloin kurja Karjalamme
Suomen surut soittelee.
:,: Ja kun onnen päivän koitto
Suomellen taas sarastaa,
silloin riemun suuri soitto
Karjalasta kajahtaa! :,:**